

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XXXVII. Cum non liceat mala agere, ut laudari non possimus, se hoc solum confiteri posse, quod delectetur laudibus, sed plus veritate, quam laudibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

- honoris*, ipsos in vanam complacentiam præcipit, similesque fiant regi filiorum superbie.
2. Qui laudes affectat humanas, conscient se Deo non placere, meminerit illius quod S. D. sugerit, se ejusmodi laudibus non defensum iri in iudicio, nec liberandum à damnatione.
 3. Dona Dei per complacentiam & acceptationem humanæ laudis, vertuntur in damnum nostrum, unde apparet, quantum cavendum sit ab hac peste.

C A P. XXXVII.

Cum non liceat mala agere, ut laudari non possimus, se hoc solum confiteri posse, quod delectetur laudibus, sed plus veritate, quam laudibus.

1. **T**entamus his temptationibus quotidie Domine, sine cœlatione tentamus. Quotidiana fornax nostra, est humana lingua. Imperas nobis & in hoc genere continentiam: Da quod jubes, & jube quod vis. Tu nosti de hac re ad te gemitum cordis mei, & flumina oculorum meorum. Neque enim facile colligo, quam sim ab ista peste mundatior, & multum timeo occulta mea, quæ norunt oculi tui, mei autem non. Est enim qualiscunque in aliis generibus temptationum mihi facultas explorandi me, in hoc pene nulla est. Nam & à voluptatibus carnis, & à curiositate supervacanea cognoscendi, video quantum affecutus sim, posse refrænare animum meum, cum eis rebus careo, vel voluntate, cum adsunt; vel necessitate, cum desunt. Tunc enim me interrogo, quam magis minusve mihi molestum sit non habere? Divitiæ vero, quæ ob hoc exceptun-

petuntur, ut alicui istarum trium cupiditatum, vel duabus earum, vel omnibus serviant; si persentiscere non potest animus, utrum eas habens conteinnat, possunt & dimitti, ut se probet.

5. Laude vero ut careamus, atque in eo expetiamur, quid possumus; nunquid male vivendum est, & tam perdite atque immaniter, ut nemo nos noverit, qui non detestetur? Quæ major dementia dici, aut cogitari potest? At si bona vita bonorumque operum comes & solet & debet esse laudatio, tamen comitatum ejus, quam ipsam bonam vitam deseriri non oportet. Non autem sentio, sine quo esse, aut a quo animo, aut ægre possum, nisi cum abfuerit. Quid igitur tibi in hoc genere temptationis Domine confiteor? Quid? nisi delectari me laudibus; sed amplius ipsa veritate, quam laudibus. Nam si mihi proponatur, utrum malim furens, aut in omnibus rebus errans, ab omnibus hominibus laudari; an constans & in veritate certissimus, ab omnibus vituperari? video quid eligam.

3. Veruntamen nolle, ut vel augeret mihi gaudium cuiuslibet boni mei, suffragatio oris alieni. Sed auget fateor, non solum, sed & vituperatio minuit. Et cum ista miseria mea perturbor, subintrat mihi excusatio, quæ qualis sit, tu scis Deus, nam me incertum facit. Quia enim nobis imperasti non tantum continentiam, id est, à quibus rebus amorem cohibeamus, verum etiam justitiam, id est, quo eum conferamus: nec te tantum voluisti à nobis, verum etiam proximum diligi, sape mihi video de profectu

ctu aut spe proximi delectari , cum bene intelligentis laude delector : & rursus ejus malo contristari , cum eum audio vituperare , quod aut ignorat, aut bonum est. Nam & contristor aliquando laudibus meis, cum vel ea laudantur in me, in quibus mihi ipse displiceo : vel etiam bona minora & levia pluris aestimantur, quam aestimanda sint.

4. Sed rursus unde scio , an propterea sic afficio, quia nolo de meipso à me dissentire laudatorem meum ; non quia illius utilitate moveor, sed quia eadem bona, quæ mihi in me placent, jucundiora mihi sunt, cum & alteri placent? Quidammodo enim non ego laudor, cum de me sententia mea nō laudatur ; quandoquidem aut illa laudantur, quæ mihi displaceant : aut illa amplius, quæ mihi minus placent. Ergone de hoc incertus sum mei ? Ecce in te veritas video , non me laudibus meis propter me , sed propter proximi utilitatem moveri oportere. Et utrum ita sit, nescio. Minus mihi in hac re notus sum ipse, quam tibi.

5. Obsecro te Deus meus , & meipsum mihi indica , ut confitear oraturis pro me fratribus meis quod in me saucium competero. Iterum me diligentius interrogem : Si utilitate proximi moveor in laudibus meis, cur minus moveor , si quisquam aliis inuste vituperetur, quam si ego ? Cur ea contumelia magis mordeor, quæ in me , quam quæ in alium eadem iniuitate coram me jacitur ? An & ego hoc nescio ? Etiam ne id restat, ut ipse me seducam, & verum non faciam coram te in corde & lingua mea ? Insaniam istam Domine longe fac à me , ne
eleum

oleum peccatoris mihi sit os meum, ad impinguandum Psal. 140.
 caput meum. Egenus & pauper ego sum; & melior ^{5.} Psal. 108.
 in occulto gemitu displicens mihi, & quæ-
 rens misericordiam tuam, donec reficiatur
 defectus meus, & perficiatur usque in pa-
 cem, quam nescit arrogantis oculus.

V S V S.

1. Quotidiana & nunquam interrupta superbiae infestatio ad ingens humilitatis desiderium ac studium nos movere debet, tanto magis, quanto certius scimus, nos non posse intrare in regnum cœlorum, nisi efficiamur ut parvuli.
2. Non est fugienda laus, faciendo vituperio digna, sed cum S. Augustino conandum est. I. Ut plus delectemur veritate quam laudibus, facturi laude digna, et si nemo nos laudaret. II. Cum perturbamur defectu laudis, aut titillamur ejus suffragio, pro viribus ejusmodi Vanitas reprehenda est. III. Eo eniti debemus, ut ob solam Dei gloriam delectemur, laudibus tum propriis, tum alienis. Gravis hæc & difficilis est pugna, sed si perseveremus orando & pugnando, vincemus cum S. Augustino, qui in suis libris nihil magis docet, quam humilitatem, Doctor tanto major, quanto humilior.

C A P. XXXVIII.

In iis, quæ coram aliis fiunt, etiam in ipso contemptu laudis, esse periculum vanæ gloriae.

- I. **S**ermo autem ore procedens, & facta quæ innotescunt hominibus, habent tentationem periculosissimam ab amore laudis, qui ad privatam quandam excellentiā contrahit, & emendicata suffragia tentat; & cum à me in me arguitur, eo ipso quoq; gatur. Et sâpe homo de ipso vanæ glo-